

846

Regd. No. M. 2797

846

Trichinopoly.

Monthly Journal of Commerce, Trade
Industry, Finance and Agriculture

August 1938

மலர் 7

திருச்சிதம்பள்ளி ஆகஸ்டு-மீ 1938

[இதழ் 74]

"VARTHAGA OOLIAN"

Annual Subscription.

Merchants	Re. 1
Others	Rs. 3
Foreign	Sh. 5

Advt. Tariff per Insertion

One inch.	Re. 1
Half Page	Rs. 10
One Page	,, 15
Wrapper Page	,, 25

Advertisement without
prepayment will not be con-
sidered.

For further particulars
write to the Manager.

ஆசிரியர் திரு. டி. வி. கே. நாயுடு.

அட்டவணை.

	பக்கம்
சாமான்களுக்கு ரயில்வே சார்ஜ்கள் ...	22
இந்தியாவில் கைத்தொழிலியிருந்தி ...	23
குறிப்புகள் ...	25
As It Strikes me ...	28
India's Trade with Kenya ...	29
Agricultural Marketing Problems ...	30
Hyderabad Labour Census ...	31
Co-operation in Baroda ...	31
Agmark for coffee ...	32
Jottings ...	33
The Sorriest of Trades ...	34
Marketing of coffee ...	35

"வர்த்தக உழழியன்"

வருட சந்தா.

வர்த்தகர்களுக்கு	ரூ. 1
மற்றவர்களுக்கு	,, 3
லெளி நாட்டிற்கு	ஷி. 5

மாதம் 1க்கு விளம்பர விலை.

அங்குலம் ஒன்றுக்கு	ரூ. 1
அரை பக்கத்திற்கு	,, 10
பக்கம் ஒன்றுக்கு	,, 15
ராப்பர் பக்கத்திற்கு	,, 25

முன்பணமில்லாத விளம்பரங்கள் பிரசுரிக்க முடியாது.

நீடித்த கால விளம்பரங்களுக்கு மாணேஜருக்கு எழுதவும்

RECEIPT OF A COPY

OF

"VARTHAGA OOLIAN"

IS AN INVITATION

TO

SUBSCRIBE OR TO ADVERTISE.

All Correspondences, Money
Orders, etc., should be
addressed to:—

THE MANAGER,
"VARTHAGA OOLIAN,"

TRICHINOPOLY,

(South India.)

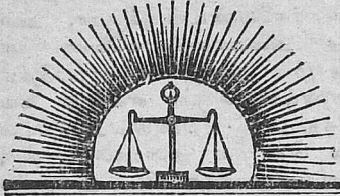
சாமான்களுக்கு ரயில்வே சார்ஜுகள் (Railway Rates)

The Railway do not accept responsibility for the correctness of these quotations a reference should be made to the

Local Rate Advice & Foreign Rate Circulars issued by the S. I. Ry.

சாமான்கள்.	எங்கிருந்து.	எந்த இடத்துக்கு.	ரேட்டு மணங்குக்கு	எந்த தேதியி லிருந்து	ஷரா.
தேக்கு	ஒலவக்கோடு	திருவண்ணாமலை	0 7 8	23-6-38	
"	கல்லாயி	"	0 7 8	"	
உப்பு	கள்ளிகோட்டை	பள்ளிபுரம்	0 1 7	20-6-38	
மத்தாப்பு	சாத்தூர்	மதராஸ் பீச்	1 9 3	15-7-38	
குவார்ட்ஸ்	மணப்பாரை	கொல்லம்	0 3 7	5-7-38	
"	"	குண்டாரா	0 3 7	15-7-38	
பெல்ஸ்பார்	"	கொல்லம்	0 5 0	5-7-38	
ஜிப்சம்	அரியலூர்	"	0 5 0	"	
"	கள்ளகம்	"	0 5 0	"	
"	லாக்குடி	"	0 5 0	"	
"	புள்ளம்பாடி	"	0 5 0	"	
அரிசி	கள்ளிக்கோட்டை	காட்டேரி ரோடு	0 6 0	15-7-38	
"	எர்ணாகுளம்	"	0 6 1	"	
விறகு	அங்காடிபுரம்	கோயம்புத்தூர்	0 2 6	1-7-38	
"	மேலட்டூர்	போதனூர்			
"	சிலாம்பூர் ரோடு	சிங்ககல்லூர்			
"	வானியம்பலம்	துடியலூர்			
"	வல்லப்புழா	"	0 2 6	"	
"	"	சிங்ககல்லூர்	0 2 6	"	
"	"	போதனூர்	0 2 6	"	
"	"	கோயம்புத்தூர்	0 2 6	"	
தெங்காய்துண்டு	திருவந்தபுரம் பேட்டை	மதுரை	0 8 2	15-7-38	
"	"	திருநெல்வேலி	0 6 2	"	
அடுப்புகரி	சத்தாபட்டி	மதுரை	0 2 3	1-7-38	
"	ஒட்டன் சத்திரம்	"	0 2 1	"	
தேக்கு	புனலூர்	தென்காசி	0 1 6	1-6-38	
சட்டங்கள்	அல்லாயி	மதுரை	0 7 6	"	
"	"	துத்துக்குடி	0 8 9	"	
சிலக்கரி	மதராஸ் பீச்	கொல்லம்	0 4 3	20-5-38	
பருத்தி	அரியலூர்	பெரிய நாயகன் பாளையம்	0 15 3	1-7-38	
"	"	போதனூர்	0 14 8	"	
"	"	திருப்பூர்	0 14 3	"	
"	"	துத்துக்குடி	1 1 7	"	
"	"	விருதுநகர்	0 14 3	"	
"	கைலாசபுரம்	போதனூர்	1 0 8	"	
"	மணியாச்சி	உடுமலைபேட்டை	0 14 5	"	
"	ராஜபாளையம்	கோயம்புத்தூர்	0 15 2	"	
"	"	திருப்பூர்	1 0 8	"	
"	சேலம் மார்க்கட்	கல்லாயி	0 15 5	"	
"	துத்துக்குடி	போதனூர்	1 1 6	"	
"	"	கோயம்புத்தூர்	0 11 1	"	
"	"	சிங்ககல்லூர்	0 11 2	"	
"	"	திருப்பூர்	0 12 1	"	
"	"	திருச்சி கூடேஸ்	0 9 2	"	
"	விருதுநகர்	கோயம்புத்தூர்	0 8 11	"	
"	"	மதராஸ் பீச்	0 14 11	"	
"	"	சிங்ககல்லூர்	0 8 11	"	
"	திண்டுக்கல்	கள்ளிக்கோட்டை	0 9 2	"	
"	"	எர்ணாகுளம்	0 9 6	"	
"	கோயம்புத்தூர்	துத்துக்குடி	0 11 1	"	
"	கள்ளிக்கோட்டை	சேலம் மார்க்கட்	0 9 8	"	

“நாணயம் நனி பேண்”

“வர்த்தக ஊழியன்”

திருச்சிணைப்பள்ளி

1938-ஆம் ஆகஸ்டு-மீ

இந்தியாவில் கைத்தொழில்
அபிவிருத்தி.

(Industrialisation in India.)

சென்னை சில வருஷங்களாக இந்தியாவில் கைத்தொழில் அபிவிருத்தி ஏற்பட்டு வந்திருக்கிறது. இன்னும் கைத் தொழில்களை அதிகமாக ஏற்படுத்தி இந்த நாட்டை ஒரு பெரிய கைத்தொழில் நாடாகச் செய்து, நமக்கு வேண்டிய பொருள்களுக்கு அயல் நாடுகளை நம்பியிராமல் நம் நாட்டையே நம்பியிருக்கும்படி செய்ய அரசாங்கத் தலைவர்களும் தொழில் தலைவர்களும் முயற்சி எடுத்து வருவது போற்றத்தக்கது. இது விஷயமாக காங்கிரஸ் கவர்ன்மெண்டுகள் அதிக ஊக்கம் காட்டி வருகின்றன. பெரிய தொழிற்சாலைத் தொழில்களையன்றி சிறு வீட்டுத் தொழில்களையும் விருத்தி செய்ய அவைகள் கவனம் செலுத்தி வருவது போற்றத்தக்கது.

இவ்விஷயத்தில் அவைகள் முன் யோசனையோடு ஒரு நல்ல திட்டம் வகுத்து வேலை செய்ய முயலுவது அவசியமாகும். இது விஷயமாக காங்கிரஸ் கவர்ன்மெண்டுகளையன்றி இதர மாகாண கவர்ன்மெண்டுகளும் சமஸ்தான கவர்ன்மெண்டுகளும் ஒன்று கூடிக்கலந்து ஆலோசனை செய்ய வேண்டும். ராஜ்ய விஷயங்களில் அபிப்பிராய பேதமிருப்பினும் தொழில் அபி

விருத்தியின் அவசியத்தில் அபிப்பிராய பேதமிருப்பதற்கில்லை. அப்படிக்கலந்து யோசனை செய்து திட்டம் வகுக்காவிட்டால் தொழில் போட்டியும் வியாபாரப் போட்டியும் மாகாண அல்லது சமஸ்தான சபை நலமும் விருத்தியாக இடமேற்படும்.

தொழில் துறைகளை நாம் இரு வகையாகப் பிரிப்போம். முதலாவது அன்னிய நாடுகளிலிருந்து வரும் சாமான் வகைகளை நாமே நமது நாட்டில் செய்துகொள்ள ஏற்படுத்தும் தொழில்களாகும். புதிதாக ஏற்படக்கூடிய தேவைகளுக்கு சாமான்கள் உற்பத்தி செய்வதும், உள்ள தேவைகள் விருத்தியாவதால் அப்படி விருத்தியாகும் தேவையினைவுக்கு சாமான்கள் உற்பத்தி செய்வதும் இரண்டாவது வகையாகும். அந்நிய நாட்டு இறக்குமதியில்லாத கைத்தொழில் சரக்குகளை விருத்தி செய்வதும் அவசியமாகும்.

முதல் வகைத் தொழிலைப் பற்றியாவருக்கும் தெரியவரும். அநேக சாமான்களை நாம் சுலபமாக நமது நாட்டிலேயே செய்துகொள்ள முடியும். இதனால் தான் நமது நாட்டில் சுதேசிய இயக்கம் பலமடைந்தவுடன் தொழிற் சாலைகள் அதிகம் ஏற்படலாயின. இதனால் அயல் நாட்டுக்கு நமது பணம் அதிகமாகப் போவது குறையத் தொடங்கியிருக்கிறது.

மோட்டார் வண்டிகள் செய்யும் தொழில் போன்றவை இரண்டாவது இனமாகும். நமது நாட்டில் மோட்டார் வண்டிகள் போதுமான அளவு இருக்கின்றனவா, இன்னும் அதிகம் உபயோகப்படலாமா, அப்படி மோட்டார்கள் அதிகமாகவு நல்லதா கெடுதலா என்பது வாதிக்கக் கூடிய விஷயமாயிருக்கலாம். பொதுவாய்க் கூறுமிடத்து இந்தியாவில் மோட்டார் வண்டிகள் குறைவென்றும் அவைகளின் தொகை இன்னும் அதிகமாக இடம் உண்டென்றும் பலர் ஒப்புக்கொள்வார்கள். சில வகை ரகங்கள் மேல் நாடுகளிலிருந்து வந்தாலுங்கூட சராசரியில் வரும்படி குறை

வாயுள்ள இந்தியர்களுக்கு உபயோகமாகக் கூடியதான மோட்டார் வண்டிகளை நம் நாட்டில் தயார் செய்வது ஒரு அவசியமான வேலையாகும். இன்னொரு உதாரணம் கூறுவோம். பல கவர்ன்மெண்டுகள் மின்சார உற்பத்தியைப் பற்றிக் கவனம் செலுத்தி வருகின்றன. நமது மாகாணத்தில் மின்சார திட்டங்கள் நன்கு நடைபெற்று வருகின்றன. ஜனங்கள் மின்சார சக்தியை உபயோகிக்கிற வகையில் வேண்டிய விளக்குகள், விசிறிகள், அடுப்புகள், யந்திரங்கள், பம்புகள் முதலிய சாமான்களை நாம் நமது நாட்டில் செய்துகொள்ள தொழில் சாலைகள் ஏற்படுத்துவது பொருத்தமானது. இவ்விதமே பலவகை உதாரணங்கள் கொடுக்கலாம்.

இவை விஷயமாக திட்டம் வகுப்பதில் அதிக ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும். அவசியமாக ஒரு துறையில் பல தொழிற் சாலைகள் ஏற்படவிட்டு, செய்யும் சரக்குகளை விற்கக் கஷ்டப்பட்டு, போட்டி போட நேர்ந்து தொழில் சாலைகள் நஷ்டமடையும்படி விடக்கூடாது. சிமண்ட் தொழிலில் தேவைக்கு மீறி உற்பத்தி செய்யப்பட்டதில் தொழிற் சாலைகளுக்கு நஷ்டம் ஏற்பட்டு, கடைசியில் சிமண்ட் கம்பெனிகள் ஒன்றுகூடி நஷ்டம் வரா தபடி தடுக்க முயற்சிகள் எடுத்துக் கொண்டன. இப்போது சர்க்கரைத் தொழிலுக்கும் அந்த கதி வருமோ என்று பயமிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே உற்பத்தி விஷயத்தில் ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டுமென்று ஏற்படுகிறது. ஆனால் ஜனங்களிடம் நாகரீகம் வளர வளர னூதன சரக்குகளில் பிரியம் ஏற்படலாம். சிமண்டின் உபயோகத்தை ஜனங்களிடம் பிரசாரம் செய்வதால் சிமண்ட் தொழில் விருத்தியாக இடமுண்டு மதுவிலக்கு ஊர்ஜிதமாகி ஜனங்கள் காப்பி, தேத்தண்ணீர் அதிகம் குடிக்கத் தலைப்பட்டார்களானால் சர்க்கரைக்கு செலவு அதிகமாகும். ஆயினும் தேவைகளை அனுசரித்து உற்பத்தியை நிதானத்தில் வைத்துக் கொள்வது தான் பொருத்தமானது. தொழிற் சாலைகள் ஏற்ப

படுத்துவதற்கான வசதிகள் பல மாகாணங்களிலும் சமஸ்தானங்களிலும் சரி சமமாயிருக்குமானால், ஒரு மாகாணம் அல்லது சமஸ்தானம் மற்றவைகளோடு அனுவசியமாகப் போட்டி போடாமலிருக்க வேண்டி ஒப்பந்தங்கள் ஏற்படுத்தவும் அவசியமாயிருக்கலாம். ஏற்கனவே தொழில் அபிவிருத்தியடைந்துள்ள பிரதேசங்கள் தங்கள் தொழில் ஊக்கத்தைக் குறைக்கத் தயங்கக் கூடும்; அயல் மாகாண வியாபாரத்தைக் குறைத்துக்கொள்ள விரும்பாமலிருக்கலாம். ஆகவே மாகாணங்களும் சமஸ்தானங்களும் இது விஷயமாக என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதைப் பற்றி யோசனை செய்வது அவசியமாகிறது. இயற்கை வசதியாய் ஒவ்வொரு பிரதேசமும் ஒவ்வொரு தொழிலுக்கு ஏற்றதாயிருக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் இந்த சிரமம் ஏற்படாது.

சென்ற மாதம் தூத்துக்குடியில் கனம் டாக்டர் ராஜன் கைத் தொழில் காட்சி ஒன்றைத் திறந்து வைத்தபோது தொழில் துறைகள் சிலர் கையில் மட்டும் இருப்பது சரியல்லவென்றும் இதனால் சில ஜனங்களே பணக்காரர்களாகிறார்கள் என்றும் மற்ற ஜனங்கள் ஏழைகளாகிறார்கள் என்றும் கிராமங்கள் தோறும் கைத்தொழில்கள் ஏற்பட வேண்டும் என்றும் கூறினர். மேலும் மெஷின் தொழில்களை கவர்ன்மெண்டார் ஆதரிக்கவில்லை யென்றும் அவர் தெரிவித்தார். அவர்சர்க்காவைப்பற்றி அச்சமயம் குறிப்பிட்டதால், அவர் கண்டித்தது பருத்துத் துணி மில்லுகளைத் தான் என்று நாம் கருதுகிறோம். கனம் வி-வி-கிரி மோட்டார் வண்டி செய்யும் தொழில் ஊக்கம் கொண்டுருப்பதால், சென்னை கவர்ன்மெண்டார் மெஷின் உதவி கொண்டு நடக்கும் எல்லாத்தொழில் சாலைகளையும் கண்டிப்பார்கள் என்று பயப்பட வேண்டியதில்லை. தீவிர காங்கிரஸ் வாதிகளில் பலர் கதர் துணியில் தான் இந்தியர்களுக்கு கதிமோ கூடம் இருக்கிறதென்று எண்ணுவது சகஜந்தான். இதைக் குறிப்பிட காரணமென்னவென்றால், காங்

கிரஸ் கவர்ன்மெண்டுகளும் பிற கவர்ன்மெண்டுகளும் தங்கள் கைத் தொழில் கொள்கைகளை நன்கு விளக்கிக் கூற வேண்டியது அவசியமென்பதை நாம் வற்புறுத்த வேண்டியிருக்கிறது. கவர்ன்மெண்டின் கொள்கைகள் நன்கு தெரிந்தால் தான் முதலாளிகள் தொழில் துறைகளில் துணிந்து இறங்க முடியும்.

அன்னிய நாட்டுச்சரக்குகளின் இறக்குமதியை ஒழிக்கவோ குறைக்கவோவேண்டிய கைத்தொழில்களை ஏற்படுத்துவது தேசாபிமானமான வேலையென்றாலும் அதனால் ஏற்படக்கூடிய பாதகங்களை நிவர்த்தி செய்ய முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளாமல் தொழில்துறைகளை ஏற்படுத்துவது நல்லதல்ல அன்னியதேச வியாபாரங்கள் பேருக்கு மட்டில் ரூபாய் அல்லது பவுனில் நடைபெற்றாலும், பெரும்பாலும் சரக்குக்கு பதில் சரக்கு அனுப்புவதாலேயே நடைபெறுகிறது. ஏற்றுமதிக்கும் இறக்குமதிக்கும் உள்ள வித்தியாசம் சொற்பமாயிருந்தால் தங்கம் அல்லது வெள்ளி கொடுத்து வாங்கி கணக்குத்தீர்க்கப்படுகிறது. நாம் அன்னியதேசச் சரக்குகளை வாங்காமலேயிருந்தால், நமது நாட்டுச்சரக்குகளை பிறதேசங்கள் வாங்குவதும் குறைத்து விடும்; அல்லது சிற்சில விசேஷச் சரக்குகளைத்தவிர மற்றவைகள் விஷயத்தில் ஏற்றுமதி நின்றே போய்விடும். உதாரணமாக பருத்தி, தேங்காய்ப்பருப்பு, வேர்க்கடலை, யாளிவிதை, இவற்றின் எண்ணெய் முதலிய பல விவசாயப் பொருள்களை வெளி நாடுகளுக்கு விற்கமுடியாது. இது விவசாயிகளுக்கு மிகுந்த கஷ்டத்தை உண்டு பண்ணக்கூடியது. இதைத் தவிர வேறு இயற்கைப் பொருள்களை வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்புவதும் முடியாது. அன்றியும் நமது தொழிற்சாலைப் பொருள்களைக் கூட அதிக அளவில் அனுப்ப முடியுமா என்பது சந்தேகம் ஆகவே இதுவிஷயமாக அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டியது அவசியமாகும்.

முதலாவதாக மேற்கூறிய விவசாயப்பொருள்கள் முழுவதையும்

நாமே உபயோகிக்க முடியுமா? அல்லது அவற்றின் உற்பத்தியை குறைக்கவேண்டியிருக்குமா, அல்லது அவைகளுக்காகவென சில தொழில் துறைகளை ஏற்படுத்த வேண்டியிருக்குமா என்பது கவனிக்கப்படல் வேண்டும் அன்றியும் சில தொழில் துறைகளை இங்கு ஏற்படுத்துவதை விட அவற்றில் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய சாமான்களை அயல் நாடுகளிலிருந்து தருவித்துக் கொண்டு அந்த சாமான்களுக்காக நமது விவசாயப்பொருள்களை வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்புவது நல்லதா என்பதும் பரிசீலனை செய்யப்படல் வேண்டும்.

தொழில் துறைகள் ஏற்படுத்துவதில் முதலாளிகளுக்கு வேலைக் காரர்களுக்கும் அடிக்கடி சச்சரவு ஏற்படாமலிருக்கும்படி தகுந்த சட்டங்களை ஏற்படுத்துவது அவசியமானது தற்காலம் தொழில் சச்சரவுகள் அதிகமாக இருந்து வருகின்றன. தொழிலாளர் இயக்கம் தொழிலாளர்களுடைய நிலைமையை விருத்தி செய்து கொள்வதற்காக நடைபெறுகிறதா, அல்லது அமிதவாத ராஜ்யக்கொள்கைகளை நிலைநாட்டும் நோக்கத்துடன் நடத்தப்பெறுகிறதா என்பது பரிசீலனை செய்யப்படல் வேண்டும்.

முன் கூறிய நோக்கமாயின் முதலாளிகளில் பெரும்பாலார் அதை ஆதரிப்பார்கள் என்று கூறலாம். பிற கூறிய நோக்கமாயின் முதலாளிகள் தொழில் துறைகளை விருத்திசெய்ய தயங்குவார்கள் இந்த நோக்கத்தில் தொழில் சச்சரவுகள் குறைவதற்கில்லை இதனால் தொழில் அபிவிருத்தி ஏற்படுவதும் தடைபெறும் ஆகவே கவர்ன்மெண்டுகளும் தொழிலாளர் தலைவர்களும் முதலாளிகளும் இவ்விஷயத்தைப்பற்றிக் கலந்து பேசி ஒரு சமரச முடிவுக்கு வரவேண்டியது அவசியமாகிறது.

தொழில் அபிவிருத்தி செய்தும் உற்பத்தியாகும் பண்டங்களுக்கு விற்பனை போதுமான அளவு இல்லாவிட்டாலும் கஷ்டமே இதற்கு ஜனங்களின் செல்வ நிலைமை விருத்தியாக வேண்டும் அவர்கள் பொருள் சம்பாதிக்கக்கூடிய துறைகளை விருத்தி செய்யவேண்டும் அவர்

குறிப்புகள்—NOTES

மது விலக்கின் காரணமாக சென்னை கவர்ன்மெண்டார் சில புது வரிகளை விதிக்க உத்தேசித்திருக்கிறார்கள் என்று சென்மறமாத சஞ்சிகையில் தெரிவித்தோம். இன்னும் என்ன புதுவரிகள் புதிதாக ஏற்படுமோ காலக்கிரமத்தில் தான் தெரியவரும். இவ்வரிகள் வியாபாரிகளையும் பாதிக்கும். ஜனங்களை பாதிக்கும் விஷயத்தில் அவர்களுக்கு செலவுக்கும் சக்தி புதுவரிகளின் அளவுக்குக்குறையுமில்லை. இதனால் அவர்கள் வியாபாரிகளை ஆதரிப்பது குறையும். வியாபாரிகளும் தொழிலாளிகளும் தங்கள் வியாபாரத்தையும் தொழிலையும் பாதுகாக்க முன் ஜாக்கிரதை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும். தொழிற்சாலைக்காரர்களும் பண்டங்கள் உற்பத்தி செய்யும் வேறு தொழில்காரர்களும் குறைக்கக்கூடிய செலவுகளைக் குறைத்து பண்டங்களின் விலைகளை ஜனங்கள் வாங்கக்கூடிய நிதானத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகிறது. அதே போல வியாபாரிகளும் சரக்குகளைத் தருவிப்பது,

களுடைய வரும்படியை உயர்த்த முயல்வேண்டும்.

இன்னும் பொருள்களின் விற்பனை, விளம்பரம், போக்குவரவு சாதனங்கள், பாங்கி முதலியவை வராதேவி வசதிகள், இப்படிப் பலவிதமான தொழிலுபயோகத்திற் சம்பந்தமான பிரச்சினைகளும் கவனிக்கப்படல் வேண்டும்.

இப்படி தொழில் அபிவிருத்தி விஷயம் சிக்கலாகவும் பல்கிளகன் உள்ளதாகவும் இருப்பதால் தான் தொழில் அபிவிருத்தியில் ஊக்கமுள்ள கவர்ன்மெண்டுகளும் தனி பிரமுகர்களும் இது விஷயமாகக் கலந்து யோசித்து தக்க வகையான ஒரு திட்டம் வகுக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது.

சேர்த்துவைப்பது, முதலிய இனங்களில் ஆகும் செலவைக்குறைக்க வழியுண்டா என்று கவனிக்கவேண்டும். விலை விஷயமாக போட்டி அதிகமிராத சரக்கு இனங்களில் பல வியாபாரிகள் தனித்தனியாக ஒரு குறிப்பிட்ட ஊரிலிருந்து தருவிப்பதைவிட யாவரும் சேர்ந்து கூட்டு முறையில் தருவிப்பது செலவு இனத்தில் லாபகரமாயிருக்கும் சரக்கும் நயமாக இருக்கும். பெருந்தொகைக்கு வாங்குவதால் வாங்கும் விலையும் சற்று குறைவாகயிருக்கும். இவ்விதம் லாபகரமாயிருக்கும் முறைகள் வேறு என்ன கைக்கொள்ளலா மென்பதையும் வியாபாரிகள் கவனிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு பெரிய பட்டணங்களிலும் வர்த்தக சங்கங்கள் ஏற்பட்டு இவ்விஷயங்களை கவனித்து கூட்டுறவு திட்டங்களை ஏற்படுத்துவது இன்றியமையாதது

இந்த மாதம் ஆரம்பத்தில் சென்னையில் தென்னிந்திய ரெயில்வே ஆலோசனைக்கமிட்டி கூடிய போது வியாபாரிகளுக்கு வரும் சாமான்களை அவர்களுடைய கோடவுன்களிலேயே (சாமான் போட்டு வைக்குமிடம்) கொண்டு போய்க் கொடுக்க ரெயில்வே அதிகாரிகள் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று ஒரு பிரேரணை செய்யப்பட்டது. சில ஸ்டேஷன்களில் இப்படிப்பட்ட ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்றும், இந்த ஏற்பாட்டை விரிவாக்கும் விஷயம் கவனிக்கப்பட்டு வருகிறதென்றும் பதில் அளிக்கப்பட்டது. ஆனால் இந்த ஏற்பாட்டுக்கு சில இடங்களில் அதிக ஆதரவு இல்லை யென்றும் சில இடங்களில் நம்பிக்கையான கண்டிராக்டர்கள் அகப்படவில்லை யென்றும் ரெயில்வே அதிகாரிகள் கூறினார்கள் வியாபாரிகளின் ஆதரவு இல்லை யென்பதற்கு இவ்விஷயம் அவர்களுக்கு செவ்வனே தெரிய வராமலிருக்கலாம் அல்லது இதற்குமிதீரிய செலவு ஏற்பட

லாம் இதை வியாபாரிகளிடம் பரவச்செய்வது ரெயில்வேயின்கடமையாகும். தகுந்த கண்டிராக்டர்கள் அகப்படுவது சில இடங்களில் கஷ்டமாயிருக்கிறதென்பதும் தக்க விளம்பரமின்மையால் ஏற்படலாம். அங்கங்குள்ள ரெயில்வே அதிகாரிகள் இது விஷயமாக கவனம் செலுத்திக்க கண்டிராக்டர்களைத் தேடிப்பிடிக்க வேண்டும். ரெயில்வேக்கள் உட்கார்ந்தவாக்கில் பணம் சம்பாதிக்கும் காலம் போய் விட்டது. சிற்சில இனங்களைத்தவிர மற்றவைகளில் லாரிகளின் போட்டிகள் இருப்பதால் ரெயில்வே கம்பெனியார் வியாபாரிகளுடைய சௌகரியங்களை கவனிப்பதில் அதிக கருத்தாயிருத்தல் அவசியமாகும்.

மற்ற நாடுகளைவிட நமது நாட்டில் தான் கால் நடைகள் அதிகமாக இருக்கின்றன அவைகளின் எண்ணிக்கையும் நாடாடவில் அதிகமாகி வருகிறது. மற்ற நாடுகளில் விட நமது நாட்டுக்கால் நடை மிகவும் தாழ்ந்த நிலைமையிலிருக்கிறது. இதற்கு முக்கியமான காரணங்கள் இரண்டு உண்டு. முதலாவது கால் நடை அபிவிருத்தியை சரிவர நாம் கவனிக்காதது, மேல் நாடுகளில் இந்த விஷயத்தை ஒரு சாஸ்திரமாக பாவித்து கால்நடை அபிவிருத்தி நடத்திவருகிறார்கள். நல்ல பால் கொடுக்கும் மாடுகள் வேண்டுமானால், அதற்கெனத்தனி காளைகள் வைத்திருக்கின்றனர். நல்ல வேலைக்குதவும் காளைகள் வேண்டுமானால் அதற்கென பொலி காளைகளும் இருக்கின்றன. நமது நாட்டில் இவ்விஷயம் சரிவர கவனிக்கப்படுவதில்லை. நல்ல நிலைமையிலில்லாத காளைகளை பசுமந்தையில் நாம் திரிய விடுகிறோம். கன்றுகள் திருப்திகரமாக இருப்பதில்லை நமது நாட்டில் முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டிய சிந்திர்த்தம் இத்தேவைக்கு அதிகமான காளைகளை யெல்லால் காயெடுத்து விடுவதே

உயர்ந்த ஜாதிமாட்டின் காளைக் கன்றுகளைத் தவிர மற்ற காளைகளை யெல்லாம் காயெடுத்து விடுவது நல்லது நமது நாட்டில் காயடிப்பது உண்டானாலும் அது எங்கும் சர்வ சாதாரணமாக இருக்கவில்லை. விவசாயிகள் இவ்வேலையைக்காலாகாலத்தில் செய்வதும் இல்லை. இதுவிஷயமாக அதிக பிரசாரவேலை நடக்க வேண்டும். பொலிகாளை விஷயத்திலும் அதிக பிரசார வேலை நடக்க வேண்டும். மைசூர் திவான் ஸர் மிரஸா இஸ்மேல் சென்ற மாதம் இது விஷயமாகப் பேசியபோது மைசூர் ராஜ்யத்தில் சில பஞ்சாயத்துகள் பொலிகாளை வைத்துக்காப்பாற்ற இஷ்டப்பட்டவிலை யென்று கூறினார். காரணம் என்னவென்று அவர் சொல்லவில்லை. செலவுதான் முக்கிய காரணமா இருக்குமென்று நாம் நம்புகிறோம். சொற்ப வரும் படியுள்ள பஞ்சாயத்துக்களுக்கு பொலிகாளைகளை வைத்துக்கொள்வது கஷ்டமாய்த்தானிருக்கும் விஷயம் தெரியாத பெரிய விவசாயிகளுக்கு இதை அவசியத்தை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியிருக்கும் ஜனங்களுக்கு இவ்விஷயமும் பிரசாரமும் செய்யப்படவேண்டியதே.

இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால் கால் நடைத் தீவனம் அதிகமாக உற்பத்தி செய்யப்படல் வேண்டும். முக்கியமாக தீவனப் பயிர் பண்ணைகள் ஏற்படுத்த முயற்சி செய்யவேண்டும். தீவனம் மலிவாகக் கிடைக்கும்படி செய்தலும் அவசியமாகும். இந்தப் பண்ணைகள் பட்டணங்களுக்கு அருகில் உள்ள கிராமங்களில் ஏற்படுத்தப்படுமானால், அவ்விடங்களில் பால் வியாபாரம் விருத்தியாக செளகரியமுண்டு. பாலின் விலையும் குறையும். ஜனங்கள் பாலை அதிகமாக உபயோகிக்க இடமேற்படும்.

களுக்குக் கடன் கிடைக்காமல் கஷ்டப்பட்ட வேண்டியிருக்குமென்று ஏற்கனவே நாம் குறிப்பிட்டுள்ளோம். சென்றமாதம் சிதம் பரத்துக்கு அருகில் தாலுகா ராஜ்ய மகாநாடு கூடிய சமயத்தில் கனம் வி-வி-கிரிக்கு சில மிராசுதார்கள் தங்கள் குறைகளைத் தெரிவிக்கையில் கடன் குறைக்கப்பட்டும் மிராசுதார்கள் குறைந்த கடனைக் கூடக் கொடுக்க முடியாமல், தக்க இடத்தில் கடன் கிடைக்காமல் மறுபடியும் லேவாதேவிக்காரர்கள் வலையில் அகப்பட்ட வேண்டியிருக்கிறதென்று கூறினார்கள். விவசாயிகளுக்கான கடன்கள் விஷயத்தில் வட்டி விகிதம் குறைக்கப்பட்டிருப்பதால், இந்த நிர்ப்பந்தத்திலிருந்து தப்ப லேவாதேவிக்காரர்கள் ஏதேனும் யுக்திகள் செய்யாமலிருக்க மாட்டார்கள். பணமுடையால் மிராசுதார்கள் தெரிந்துகூட அந்த யுக்திகளுக்கு இணங்க வேண்டியிருக்கும். இது விஷயமாகத் தக்க பரிகாரம் சீக்கிரம் செய்யாவிட்டால் விவசாயிகள் மறுபடியும் முன் போன்ற நிலைமைக்குவரும்படி நேரிடும். ஆகவே கவர்ன்மெண்டார் கோவாபரோடில் நாணய சங்கங்களுையோ அல்லது வேறு வகை பாங்குகளுையோ நாட்டில் அங்கங்கு ஏற்படுத்த சீக்கிரம் முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளுதல் இன்றியமையாதது. நில அடமான பாங்குகள் நாடெங்கும் பயன்படுமாறு செய்வதும் அவசியமானது.

“நகர ஜோதி”

சிறந்த தேசிய வாரப் பத்திரிகை.

வருட சந்தா ரூ. 1—10—0.

மானேஜர்

“நகரஜோதி”

சேலம்.

கடன் தொல்லை நிவாரணச் சட்டம் ஏற்பட்டால் விவசாயிகளுக்குத் தற்காலியமாக பரிகாரம் ஏற்படுமே யொழிய பின்னால் அவர்

மானிட இன்பம்.

சதிபதிகள் இன்பம், ஆண் பெண் ரகலியங்கள் தெளிவாகவும், அழகாகவும் தன்னுள்ளடக்கி வெளிவரும் தமிழ் மாதப்பத்திரிகை

“மானிட இன்பம்” ஒன்றே வருட சந்தா ரூ. 1—0—0 தான். மாதிரிக் காபி வேண்டியவர்கள் 1 ஆண்டு ஸ்டாம்பு அனுப்பிப் பெறலாம். ஆண் பெண் தத்துவ விமர்சனமே நமது பத்திரிகையின் நோக்கம்.

விலாசம்,

மாருதி பிரசாராலயம்,

போம்மிடி போஸ்ட்,

சேலம் ஜில்லா.

பத்திரிகைகள் வரவு.

ஆரம்பக்கல்வி	நகர ஜோதி
கதர் தொழில்	ஸ்ரீதேவி கலா
கிராம ஊழியன்	[விவாஸினி]
குமான்	தனவணிகன்
குடி அரசு	நல்வழி
கூட்டுறவு	சந்திரோதயம்
சினிமா உலகம்	மிராசுதார்
செட்டிநாடு	விதேலை
சுதேச நாட்டியம்	மார்க்கபந்து
ஸ்கிரீன் டாங்ஸ்	ஜகன்மோகினி
கிராம இந்தியா	செங்குத்தமித்திரன்
சோதிடபரிபாலனி	சினிமா டாக்கீஸ்
திருச்சிவர்த்தமானி	கேசரி
விநோதன், சிவாஜி	மானிட இன்பம்

திருச்சியில் தானியம் முதலிய முக்கிய

சரக்குகளின் விலைகளைக் காட்டும்

ஜாபிதா.

(15-8-38-ம் தேதி கீழ்க்கீழ்முமை)

(From Treasury Dy. Collector.)

தானியம் முதலிய முக்கிய சரக்குகளின் பெயர்	50 பட்டணம் படிசுள் அடங்கிய மூட்டை ஒன்றுக்கு	விலை ரூ. அ-
--	---	-------------

1. நெல் முதல் தாம்		
நெல்லூர் சம்பா (நயம்) ஒன்று	3	12
2. நெல் (இரண்டாந்தாம்)		
நெல்லூர் சம்பா (மட்டம்) ,,	3	9
3. பச்சரிசி முதல் தாம்		
நெல்லூர் சம்பா (நயம்) ,,	8	10
4. பச்சரிசி இரண்டாந்தாம்		
நெல்லூர் சம்பா (மட்டம்) ,,	8	2
5. புழுங்கரிசி முதல் தாம்		
நெல்லூர் சம்பா (நயம்) ,,	7	15
6. புழுங்கரிசி இரண்டாந்தாம்		
நெல்லூர் சம்பா (மட்டம்) ,,	7	11
7. கம்பு ,,	4	6
8. எள்ளு ,,	10	0
9. கரும்பு வெல்லம் 11½ மனு நிறையுள்ளது }	19	0

YOUR DUTY

Every young man, Married or Single, Rich or Poor, has someone dependant on him and it is his duty to ensure that such dependants would be left adequately provided for, in the event of his death.

**LET THE "ORIENTAL" HELP
YOU TO DISCHARGE THIS DUTY.**

For over 64 years "ORIENTAL POLICIES" have helped thousands of families in their time of need caused by the death of their earning member.

**SOONER or LATER every man becomes uninsurable, so
DO NOT DELAY DOING YOUR DUTY.**

**Insure Your Life with the "ORIENTAL"
and ensure your dependants' future.**

Write for particulars to:—

ORIENTAL

Govt. Security Life Assurance Co., Ltd.,

No. 3, McDonald's Road, Cantonment, Trichinopoly.

Estd. 1874.

Head Office:—BOMBAY

Branches and Representatives all over India.

AS IT STRIKES ME

(By SARATHY.)

The decision of the Madras Government to abolish the Forest College at Coimbatore from next year cannot be considered a wise one. Local forestry conditions can be best studied only in a College situated in this province and Dehra Dun might be resorted to for any finishing course that might be necessary or for a post-graduate course for individual students. The continuance of the College is all the more necessary as the economic and industrial expansion of the province would require a greater exploitation of our forests and a sufficient number of forestry graduates well acquainted with local conditions and well trained in the science of forestry as applied to the peculiar conditions of the tropical south would be needed to help the economic and industrial expansion. No doubt the Forest College attracts a larger number of students from outside this presidency but this only goes to show how useful the institution is. If Madras is unwilling to pay for the training of the outside students on grounds of economy, the other provincial and State Governments might be approached to share the expense of this institution. These Governments will not be unreasonable enough to decline paying this due share if they were approached in the proper way.

The development of cottage industries cannot become as successful as one would wish if timely arrangements are not made for profitable marketing of the products of these industries. Efficient marketing arrangements and well planned advertisement are needed to make the products well known to the public not only in the immediate neighbourhood but, in the case of some

class of products, even to far off places. A survey is necessary to find out what class of products have a local value and what have an inter-district and even inter-provincial value. It may also be desirable to know if any class of goods find a foreign market. Standardisation would be essential in the case of many products if any central district or provincial organisation is to take charge of marketing them. These organisations may also have to finance some of the industries to some extent by making advances on the products where out-right purchase of the products is not possible.

Isolated attempts are being made in many places to start or develop cottage industries. The Madras city council is also considering starting a beggars home for the able-bodied wherein many useful industries would be taken up. It is desirable that Government and other interested bodies make an early move in the matter before those interested in cottage industries lose their enthusiasm by finding it difficult to sell the products profitably.

* * * *

Much of the discussions about the Wardha scheme of education seems to have been based on an imperfect understanding of the scheme itself as the explanation given by its author before the sub-committee of the Central Board of Education would show. Dr. Zakir Hussain, the author, dwelt at length on the limitations of the scheme and so the high hopes entertained by its supporters have been proved to be without foundation. Dr. Hussain is stated to have said that the scheme was not intended to be self supporting. It was not vocational and had nothing to do with

unemployment. Further the scheme did not guarantee employment by Government of pupils leaving schools under the scheme. The main value of the scheme lay in the new orientation it was intended to give to education by emphasising the importance of learning through manual activity as opposed to learning exclusively through books.

So the scheme resolves itself to an improvement of the old manual training cult which was very much in favour at the time. There are, however, two main difficulties in regard to an extended introduction of the scheme in the country. First the cost is very prohibitive; it is estimated that an annual recurring expenditure of from 35 to 40 crores of rupees would have to be incurred if all the children between the ages of five and fourteen are to be kept at school. On mere consideration of expense it may be possible to let richer classes and those who would like have their children go in for higher education patronise the ordinary schools paying for their education but even then there would be no appreciable reduction in the total amount needed. The income from the sale of craft work would be negligible as the products of inexperienced youngsters would not find a sale. The pupils in the higher classes of the schools might turn out some saleable articles, but even then the total net cost of the scheme may still be a stupendous figure.

The second difficulty is in ensuring a sufficient supply of efficient and enthusiastic teachers unwilling to lead a life of poverty for ever to man these schools. Human nature being what it is, every young man on completing his school or collegiate education would naturally try to get a more

lucrative avocation before resigning himself to a career where chances of material prosperity are lacking. Now that unemployment is facing our educated young men one might say that good teachers would be readily available for a start to be made. But so long as the teaching profession is unattractive, there will always be a dearth of efficient and enthusiastic teachers and the education imparted to the pupils would not be worth the heavy expenditure incurred on its behalf.

In the light of the above remarks a more modest scheme is necessary. Since the bulk of the population in this country is agricultural and also poor, children would have to be withdrawn from schools at an early age to help their parents in their work. Otherwise agricultural and other work would become very costly for the poor people. A modest aim would be to keep children in school for at least the first five standards. During this period the children could be taught to read and write well and do sums in Arithmetic useful for them in their after life. Some other subjects suited to the locality or community might also be included always taking care that the children are not burdened with heavy work. Suitable craft work might be chosen to suit the Wardha scheme. The pupils might leave the schools at the age of eleven or twelve if needed and if they choose to continue, instruction might be continued so as to complete a higher elementary course of study. Higher elementary education ought to be charged except in cases of very backward classes. Private and aided schools conforming to the general principles of the educational rules might be recognised and these would absorb a good portion of children of tender age. Thus the State expenditure on

education could be kept under reasonable limits and the extra expenditure needed might be shared by Central and Provincial taxation.

The extremists of the congress party are furious against Mr. Satyamurthi for his suggestion to work the Federal part of the Government of India Act if it is amended to his satisfaction and the necessary assurances are forth-coming as in the case of the provinces. The complaint against Mr. Satyamurthi is untenable. No doubt the congress is pledged to a particular line of action as regards Federation. But it is unreasonable to insist that no leader should try to induce the Congress to change its decisions or to say that any resolution of the Congress should remain unchanged for any length of time regardless of the change in the conditions and circumstances of the times. No doubt the idea of a Constituent Assembly is very alluring and the imposition of a constitution by outsiders humiliating. But with the Hindu-Muslim unity still far off and any possible discontentment of other minorities, the idea of a constituent assembly is impractical and hence we have to face a constitution imposed by outsiders. The moderates in the Congress party seem to think it is better to assume power at the centre, however restricted that power might be, instead of letting reactionaries stepping in to help the continuation of the foreign domination. Such a move may or may not be tactical and may be accepted by the Congress or not Mr. Satyamurthi is within his rights in expounding his views so as to enlist support for him when the open session of the Congress considers his proposal. Threats of resignation by the Congress President and disciplinary action against the "compromisers" would do no good but

Indias' Trade with Kenya and Uganda

According to the annual trade report of Kenya and Uganda for the year ended Dec. 31, 1937, issued by the acting Commissioner of Customs, Kenya and Uganda, the value of domestic exports of the combined territories amounted to £ 9,656,791 as compared with £ 8,354,774 in 1936, and is the highest total on record. Transit and transshipment exports declined from £ 412,241 in 1936 to £ 380,470 in the year under review, but re-exports advanced from £ 2,191,124 to £ 2,495,948.

The total trade exports for the year reached a figure of £ 11,891,938 as against £ 10,310,376 in 1936.

Trade imports during the year at £ 10,053,535 showed an increase of £ 2,872,781 over 1936 and constitute the highest value attained since the year 1929.

The total value of merchandise imported from India during 1937 amounted to £ 458,048 as against £ 381,968 in the preceding year. The main articles of importation from India were rice, wheat flour, spices, cotton piecegoods, jute bags and sacks, etc., and leather.

The total value of the domestic exports of the combined territories to India amounted to £ 3,070,497 as against £ 1,781,408 in 1936.

Cotton textiles continue to be the most important item of trade imports. During 1937, the value of cotton textiles was £ 1,292,151 or 11.93 per cent. of all goods imported.

Japan's share of this trade increased to 74 per cent. of the total value as compared with 70 per cent. in 1936 and 1935. The United Kingdom's share shows a reduction to 9 per cent. in comparison with the 1936 and 1935 figures of 12 per cent. and 16 per cent. respectively.

Germany, Czechoslovakia, Holland, Japan and Belgium provide the bulk of imported cotton blankets grey sheeting being almost exclusively supplied by Japan.

would only serve to widen the gulf between the moderates and the extremists within the Congress party.

AGRICULTURAL MARKETING PROBLEMS

The Report on the Marketing of Linseed in India issued from the Office of the Agricultural Marketing Adviser to the Government of India contains besides problems connected with linseed many questions relating to marketing of agricultural products as a class. The first problem that is likely to assume a place of importance in the near future is one of marketing such products as are likely to face competition, even unfair competition from foreign countries not only in India itself but also in foreign countries. Taking linseed itself, the Indian output is about 16 or 17 per cent of the world production and India's proportion of the world trade is of about the same percentage. Any adverse effect on the international trade will seriously affect our export trade in linseed and linseed oil. Argentine linseed dominates the world's market since that country produces two thirds of the world's crop and controls more than 80 per cent of the world trade. Consequently the position of the export trade of Indian linseed depends very largely on the Argentine crop.

Again the swadeshi cult might be carried to an extreme length and India may not be able to import to the extent she exports. Until this extreme position is reached, attempts might, however, be made to put the export trade of linseed and other Indian cash crops on a satisfactory basis. Indian linseed has better oil content and the oil better drying properties. These two points would be important factors in any endeavour to place its export trade on a better position than it is now. If these two favourable points are made better known to foreign buyers and if dirt could be controlled to a reasonable minimum; and if, again, castor husk could be eliminated from linseed cake or in the alternative, cake with castor seed husk is prohibited from being exported. Indian linseed would attain a dominating position and would not be adversely affected to any considerable extent by the Argentine crop. Research work might be undertaken to improve still further the drying quali-

ties of the oil while simultaneously of the question of improving the oil content may also be tackled. Similarly in the case of other cash crops of exportable nature it would be worth while investigating whether quality might be improved to stimulate export trade.

Report of Marketing surveys hitherto published contain certain recommendations which apply with equal force to almost all the agricultural products. The main object of these marketing surveys is to ensure that the cultivator gets an increased portion of what the ultimate consumer pays for the product. The first help that should be rendered to the cultivator in his securing a high price for his crops is to see that cheap credit is extended to him to hold up his crop till better prices rule the markets. Sustained efforts would be necessary to introduce, or extend the scope of, Co-operative marketing and arrangements should be made through joint-stock or co-operative banks, if need be, in conjunction with the village money-lender, for making advances on the stock of the crops at a reasonably low rate of interest. The cultivator now pays an unnecessarily high amount by way of interest.

The report under review lays great stress on the need for establishing regulated markets and of bringing under control the number and amount of charges levied on them. The market charges are stated to be scandalously numerous in some cases and to be particularly high in the United Provinces. After detailing the various charges, the writer says, the poor cultivator must feel himself lucky at the end of the day that he is left with his cart and bullocks to take home.

The Indian Municipalities would do well to study the efforts made by English municipal institutions to improve, and invite new industries within their area. From the report we find that the Agra municipality is crippling the local oil crushing industry by taxing the imports into the town of linseed and oil at the same rate, i.e., 6 pies per maund of

either linseed or oil. The chief concern of a municipal body would be to get more taxes which will be feasible only if industrial and trading concerns flourish within their limits of jurisdiction. The tax rate mentioned above while placing the local oil crushing industry at a disadvantage also cripples the trade in oil cakes.

Considerable economy in distribution might be affected by trying to eliminate dirt. The report states that the practice in regard to the preparation for market needs improvement. At present it is calculated that the amount lost in paying freight on dirt and in extra cleaning of linseed amounts to at least Rs. 3 lakhs per annum in areas serving Calcutta market alone. No improvement in the present methods can be expected, says the Report, until the non-mutual terms in the buyers' contracts are altered so that sellers of clean products will not be subjected to deductions on account of dirt when no dirt is present.

Adulteration is a serious problem bristling with difficulties of different kinds according to the kinds of products sold. The problem with regard to each has to be studied carefully and remedies found. But generally speaking it may be safely said that since branded goods command a better price than unbranded ones, there is need for the various industries to devise standards for the different kind of products and to put them on the market in containers which cannot be tampered with until they have reached the final purchaser.

Regarding weights and measures the report says that wherever possible grain and seed measures should be replaced by standard weights, but where local custom is strong, provincial governments might with advantage establish standard measures. The report adds that the survey has shown that if the administrative responsibility for weights and measures is left to municipalities and other local bodies, no real progress can be expected. We would also add that the responsibility for

Hyderabad Labour Census.

[Report on Labour Census in the Nizam's Dominions, 1935 by Mr. Mazhar Hussain, M.A., B.Sc., Director of Statistics.]

The volume under review affords interesting details regarding the condition of the various kinds of labourers found in the Nizams Dominions. The total cultivated area of the state is stated to be 28.7 million acres yielding an income to the states people of Rs. 72 crores. The population being estimated at 1½ crores. This gives an income of Rs. 47-14-0 per annum per person with an area of nearly two acres of cultivated land. The author of the volume goes on to state that in Europe it has been estimated that the maximum population which can be supported by agricultural occupations is 250 persons to a square mile *ie.*, 2.6 acres per person and that the Hyderabad State having just sufficient area for each individual, there is consequently contentment. Cultivators of all kinds number 3½ millions while agricultural labourers number nearly 1½ millions. "From this it will be seen that for every two cultivators there is one hired labourer. This condition of labour, looking to the small holding and the family of the cultivator itself being engaged, can be looked upon as satisfactory."

Unskilled labour of different kinds both male and female number nearly a million while factory labour other than textiles numbered 52,109 in 1935, the figure for 1931 being 33,424. The textile industry supports 189,053 persons while the handloom industry with 111,998 looms supports 194,063 persons.

An important point revealed in the census is that the number of persons belonging to artisan and working castes actually working is only a small portion of the total population of those castes. Thus, of 110,350 persons of the carpenter

administering acts designed to prevent adulteration of food stuffs and other essential products should not be left to these local bodies. They should be retained in the hands of provincial governments.

caste, only 30 688 were actually engaged in the trade; while a little less than a fourth of the blacksmith caste a little over one third of coppersmith caste and a little over 1/5 of the gold and silversmiths caste are actually engaged in the various trades. It would be interesting to investigate what proportion of the various occupational castes live actually by their hereditary occupations and what those who have given up their hereditary occupations are now doing by way of earning their livelihood. It may be that some might have bought land and turned into owning cultivators while many might have drifted to other occupations or become skilled or unskilled labourers. Also it might be necessary to investigate why there has not been any steady or increasing demand for their services.

Wages are appreciably lower in agricultural than in other occupations though in the case of sugarcane cultivation and garden crops the wages very closely correspond to those prevailing among skilled workers in industry. The wages for agricultural labour have decreased between 33 and 50 per cent. since 1337 F.

There is much information regarding factory and mill labour in the concluding portion of the volume. There is no general housing arrangement for labour, percentage of literacy is low, drinking is common though the Government is trying to eliminate the evil and except in the B. B. & C. I. Railway there are no cooperative societies for labourers in factories and other concerns. Again there are no regular trade unions and a few-unregistered ones that exist are of benefit to a very small number of the labour class. Fortunately industrial and labour disputes are said to be of very rare occurrence in the State. The section on unemployment gives a list of measures undertaken by Government to relieve unemployment of which might be mentioned the interest shown by the Government to develop small-scale and large-scale industries while encouragement to handloom industry is stated to be given all over the State.

Co-operation in Baroda.

[Report on the Working of the Co-operative Societies in the Baroda State for 1936-37.]

The growth of Co-operative movement is stated to have been hampered during the year under report by adverse economic conditions. The large percentage of overdues continues to hamper the movement. The Government state that the policy of strengthening existing societies will have to be pursued steadily and that extension will have to remain in the background for some time to come. It is stated that only six out of the fourteen honorary organisers worked to help the movement. It is therefore, we think, desirable to have paid organisers as suggested by Prof. Kamdar. It is no good always relying on honorary workers as willing and enthusiastic honorary workers may not always be available.

The total number of Co-operative institutions increased from 1,111 to 1125 during the year under review. The number of primary credit societies increased by 11 agricultural credit societies increasing from 747 to 756. There were 74 societies for the consolidation of agricultural holdings and 19 for the sale of cotton, groundnut etc.

There was not much work done by the consolidation societies, but cotton sale associations are said to have gained in popularity. The ginning societies are progressing, one union being able to realise better rate for their ginned cotton.

Two cattle breeding societies could not commence work for want of pedigree bulls. It would be desirable if the agricultural department take timely steps to help this aspect of co-operative work.

The non-agricultural societies seem to have fared well but overdues have increased from 11.4 per cent. to 12.8 per cent.

"AGMARK" FOR COFFEE

Two conferences of coffee planters were convened at Bangalore on July 15 and 17 by the Indian Coffee Cess Committee at the instance of the Agricultural Marketing Adviser to the Government of India with a view to exploring the possibility of extending to coffee the benefits of the Agricultural Produce (Grading and Marking) Act of 1937.

As fully explained by Mr. Sethi the Agriculture Marketing Adviser it is possible for the Government of India to fix the grade names to be used in respect of coffee beans or ground coffee, to define the quality of coffee indicated by every such grade name, to prescribe the distinctive mark which should be put on the container, bag or tin of any such particular grade of coffee to show the quality of its contents and to authorise curers, shippers, wholesalers, retailers or manufacturers as the case may be, to mark the containers accordingly. These standards even when fixed were only permissive and it was left to any individual to adopt these standards or to continue as before. The advantage, said Mr. Sethi, in adopting these standards was obvious. Any bag of coffee beans or tin of coffee powder bearing the 'Agmark' seal was in itself a certificate that the bag or tin contained the quality of the coffee it was supposed to contain. In other words it was the hall mark of its genuineness. The reputation of coffees thus graded and marked would automatically be enhanced thereby, benefiting every one concerned.

Packed Coffee

In support of the need for immediate standardisation of the grades used in respect of raw coffee, the material in the possession of the Agricultural Marketing Department showed that the multiplicity of grades and grade names and grade marks, such as "O," "OO," "A," "B," "C," "Extra Bold," etc., was so baffling to any one except those experienced in the Trade, that it hampered the development of trade and consumption of coffee.

Likewise, it has been found that under the existing conditions it is impossible for a consumer to distinguish the quality of packed coffees. Apart from a few well-known brands of coffee, most others appear to be indifferently ground and packed and also liberally adulterated with foreign substances. The net result was that the unwary consumer who did not know the difference between the qualities of the coffees contained in these tins and tempted to use them was driven away from the coffee. In the words of Mr. Sethi "consumers who drink some of these coffees would require a lot of persuasion and pressure to attempt another cup of coffee."

Tentative Specifications

These and allied matters were considered at these Conferences. The first Conference held on July 16 considered the classification and grading of coffee beans, while the second Conference considered the classification and grading of pure coffee powder packed in tins. The consensus of opinion at the Conferences was unanimous on one point, namely, that the introduction and adoption of uniform grades under the "Agmark" system was a necessity both in the case of coffee beans and coffee powder.

The conferences were also agreed that such standards should be brought into force as early as possible, as it will considerably help the Trade. It was, however, felt that those concerned in giving practical effect to the "Agmark" system, as adapted for coffee beans, have not had sufficient time to examine the detailed specifications contained in the proposals placed before the Conference. It was, therefore, agreed that, to begin with, tentative grade specifications should be laid down after consulting all interests concerned and these should be given a trial before final specifications could be laid down. A system of classification for raw coffee by growth names and method of preparation was unanimously adopted by the Conference.

Publications Received.

London Chamber of Commerce	
Commercial News	[Journal]
Barclays Bank Monthly Cables	
Indian Information Series	
Barclays Bank Monthly Review	
Indian Soap Journal	
The Travancore Government Gazette	
Newfoundland Journal of Commerce	
South Africa Standard Bank Review	
The Commercial Opinion	
Mysore Chamber of Commerce	
Journal Official	[Bulletin]
The Cochin Government Gazette	
Circulaire Commerciale	
Monthly Summary of the National Index	[Bank of Australasia]
The Industrial Australian and Min-The Prince	[ing Standard]
Statistical Bulletin of the International Rubber Regulation Committee	
Norwegian Trade Review	
The Pudukkottai Gazette	
The Ceylon Trade Journal	
Anglo-American News	
Exporter and Importer	
Mysore Information Bulletin	
Industrial Britain	
Sunday Observer	
Justice	
Indian Finance	Spectator
Monthly Record	Guardian
World Trade	Industry
Economic News	Indian Trade
Railway Herald	The Whip

Merchandise Marks Act.

The Government of India have circulated to the provincial governments and commercial bodies a draft bill embodying proposals to prevent the practice of fraud on the public by counterfeiting a trade mark or using a false trade description. The bill is likely to be introduced in the Central Legislative Assembly at its Delhi session next year.

As regards coffee powder, it was decided that pure, unadulterated arabica coffee packed in tins with inert gas should alone be granted the "Agmark," and that only coarse and fine ground need be the grades recognised for this purpose. Steps should be taken to give immediate effect to the proposals on these lines.

JOTTINGS

Training of Apprentices :—

A scheme for the training of apprentices has recently been drawn up by the Department of Industries, Bombay, which is now in force in Bombay and Ahmedabad and which is meant to meet the urgent demand for highly skilled and specialised labour in some branches of Industry by providing for practical and theoretical training on strictly methodical and rational lines in the course of a five years' apprentice ship. The apprentice ship is served in the workshops of the undertakings and is supplemented throughout the five years by technical training outside the undertaking.

The principal branches of industry in which apprenticeship training is at present available are: mechanical and allied trades, electrical and related trades, spinning, weaving and dyeing in textile mills printing and book-binding etc

The Department of Industries is responsible for the administration of the scheme.

One noteworthy feature of the scheme is that the number of candidates admitted in any one year would depend on the opportunities they would have of obtaining employment as skilled workers in their respective branches of industry when the period of apprenticeship is over.

To Settle Industrial Disputes :—

The Government of Bombay have published a bill for the promotion of peaceful and amicable settlement of industrial disputes by conciliation and arbitration. The bill prohibits lock outs or lightning strikes during the pendency of negotiations. It is provided that no employer can make any alteration in the conditions of service, wages etc., of his employees without giving due notice and at the same time informing the government authorities who will function under the Act, as well as registered unions or other representatives of the workers. In the same way employees who want their grievances redressed or wish alterations to be made in wages and conditions of service will

similarly be required to notify the appropriate authorities and their employers. An Industrial Court will be established which will function not only as a court of arbitration but also as a court of appeal from the orders of the Registrar and the Commissioner of Labour.

Industrial Emporiums :—

With a view to promote Indian industries, to exhibit the products of rural industries and to help the marketing of small scale industrial products the Government of Madras propose to establish industrial museums in Madras City and the districts. It is stated that the working of the Central museum at Madras will cost Rs. 10,000 per year which will be met by the Madras Government, the Madras corporation and the Indian Chamber of Commerce. Fees will be levied on large industries for exhibiting their products but no fee will be levied on products of rural industries.

Cotton Marketing Survey :—

The Indian Central Cotton Committee has decided to make a grant for a small survey, on precisely the same lines as the other marketing surveys to which the Central Council of Agricultural Research contributes, in order to ascertain how far regulated markets for cotton could be fitted into a general scheme for regulated markets for other agricultural commodities.

Training in Pencil Manufacture :—

The Industrial Advisory Board, Bombay has decided to request a pencil manufacturing factory in Madras to train people from the Bombay Presidency.

Supply of Better Seeds :—

The Punjab Agricultural Department has made an experiment in Muzaffarnagar district for the supply of seeds to the agriculturists. Indents are collected early in the year so as to gauge accurately the total demand for seed. The Agricultural Department then arranges to supply the required quantity to each Co-opera-

BOOKS RECEIVED.

Report on the Marketing of Linseed in India from the Agricultural Marketing Adviser.

Administration Reports for 1112 M.E. of the Departments of Agriculture, Fisheries, Excise, Municipal Councils, Medical Ayurveda and Public Health, Travancore.

Review of the Sugar Industry of India for the crop year 1936—37 from the Director, Imperial Institute of Sugar Technology.

Report of the Indian Chamber of Commerce, Mattancheri, Cochin for 1937—38 from Secretary.

The Report, the Balance Sheet, Profit and Loss Account of the National Bank of Australasia Limited for the year ended 31st March, 1938.

Agriculture and Live Stock in India (July 1938)

New Charcoal from Coconuts

Mass manufacture of gas masks in many countries has contributed to increased prosperity of coconut planters in Papua. Charcoal made from the coconut shells by a modern process has three times the absorptive capacity of ordinary charcoal, and is in keen demand for gas masks. Coconut plantations in Papua, which have been struggling for years against low prices, are finding new sources of profit.

tive Society at the sowing time on the stipulation that it would be returned in kind with ten per cent addition at the time of harvest. Each society in turn then distributes the seed to its members and makes collections at the next harvest.

THE SORRIEST OF TRADES

By M. S. K.

An educational officer in Travancore State is reported to have exhorted the teachers there to have sacrifice and service as their motto or religion and such service and sacrifice above all consideration of material remuneration. The remuneration which an average teacher gets is ridiculously low while the service that is demanded of him is fixed very high. Such a high standard of service with low emoluments is not found in any other walk of life and it is a pity that the helpless teachers are lectured with this advice often and often.

It is because that the teaching profession is not attractive that very few brilliant young men take to this line. Many take to this profession when they find they could not get into other professions or when they cannot make any good progress in them. Consequently the education of the children suffer much to the detriment of the national progress.

The educational service should be made sufficiently attractive in the matter of pay, security of service and pension or provident fund so that young men of brilliant attainments might flock to the profession. Unless the State takes steps in that direction and parents cooperate to a greater extent, this object cannot be achieved. The young men who have come out of their colleges with merit would certainly seek more congenial and lucrative professions. Even if graduates and undergraduates were to be conscripted for service for a year or two after college life it will be doubtful if students entrusted to their care would profit to any appreciable extent.

Teaching has hitherto been considered as the noblest of professions and the sorriest of trades. While the statement is in a general sense true, the question arises whether teaching has ever been seriously taken up as a trade. Engaging in a trade requires certain qualifications in the individual taking it up and one can safely say that where a teacher had taken teaching as a trade he had done well by it. Formerly there was the result school in the sphere of elementary education and many teachers with capacity throw well. They worked well and got adequate returns by way of reasonably good grants and continuous public support. Many teachers took up private tuition work and to where the teacher was found to be really capable, the parents did not stint reasonably high fees. There have been teachers who were earning by way of tuition work more than what they were getting as pay from their schools.

Then comes the tutorial schools and colleges for coaching up students for examination. This again is another instance of the sorriest of trade being turned into a lucrative one. Students and their parents seem to be always prepared to pay reasonably if they are assured of adequate returns for the money they are asked to pay. The institution is prosperous in direct proportion to the success of the students at the examinations. The same is the case with the numerous technical schools which teach shorthand, typewriting, book keeping etc. Those which show good results in the examinations are largely patronised.

Now that the glamour of Government service is fading and university examinations are no

longer a sure passport to services or improved conditions of services, education fitted to the various walks of life which the young men have to choose becomes a desideratum and an investigation on the most suitable courses of study in the altered conditions of the country seems called for. A school to cater for the new needs of the younger generation would certainly be a paying proposition provided it is staffed adequately and with qualified teachers. A central institution for every district would meet the needs of the situation in the early stages, and the school might also undertake to secure jobs for its passed students.

Another new line in the educational field is also worth consideration. There are very many in Government, quasi-government and other services who do not stay at one place for any considerable length of time. They are frequently transferred from one place to another, sometimes to a station where there are no adequate facilities for the education of their children. Many among them have no sympathetic relatives in suitable places to look after the education of their children. Consequently their children are not given proper education. Some of these people could afford the expense of proper education but no facilities exist to meet their requirements.

A residential school is called for and if the parents could be convinced of the high standard of education that is offered and the resources necessary to look after the young boys, support for such school would not be lacking. A band of enthusiastic teachers of good attainments might well consider taking up this line and

Marketing of Coffee—Standardisation Urged

According to a report issued by the Director of Agriculture, Madras, the average area under coffee plantations in India is about 200,000 acres of which Mysore represent 52 per cent., Madras 26 per cent., Coorg 20 percent., and Cochin and Travancore 2 per cent. As regards Madras presidency the coffee area has increased from 50,892 acres in 1909—10 to 56,987 acres in 1936—37. During the same period, it is stated, the area under tea increased from 14,625 acres to 75,349 acres.

The average of production of coffee for the past 10 years in this presidency was about 4410 tons. About 10300 tons are imported into this presidency of which 9673 tons are reexported. Thus there is available for consumption in this province about 5000 tons of coffee.

There are some interesting information regarding sale of coffee in the report. Raw coffee is polished by machines by removing the silvery skin covering the beans. But polished coffee loses its flavour sooner than unpolished stuff. As bluish green colour is an indication of good quality, old and discoloured coffee is artificially coloured by machines at Mangalore, Virudunagar and Tuticorin by first polishing, moistening, adding small quantities of white and green colouring materials and working in a machine for 20 to 30 minutes. Annually 1000 to 1200 tons of coffee are artificially coloured at Virudhunagar alone. The colour is maintained for about two months. Now coloured stuff is looked upon with suspicion by the buyers and the process of colouring is stated to be gradually dying down.

though it would mean hard work and in some case less remuneration in the initial stages, satisfactory work turned out in the beginning ought in itself be sufficient advertisement to make the school grow bigger and more useful and consequently more profitable.

Adulteration :

With the fall in the prices of coffee adulterants other than chicory are not very much used. Annually about 300 to 400 tons of chicory valued at Rs. 1 lakh are imported into this presidency for adulterating coffee. The quantity of chicory annually imported represents nearly 6 to 7 per cent. of the coffee consumed. Chicory is imported in powder form packed in iron drums, mostly from the ports of Rotterdam, Amsterdam, Antwerp and London. Chicory being cheaper than coffee, some of the coffee hotels mix a fair proportion (10 to 15 per cent.) of chicory to coffee powder. Poor people use even husk of the coffee cherry as a substitute for coffee.

The two chief blends of coffee in the market are 'pure' and 'French coffee'. The latter is labelled to contain varying proportion of chicory from 25 to 45 per cent. Inferior grades of coffee like triage, blacks and bits are used by many of the coffee blenders. Even cherry husk is utilised by retailers selling coffee powder. Triage coffee is roasted, powdered and mixed with chicory in varying proportions and sold as powder or tablets coffee.

In some of the coffee tablets in the market, the proportion of chicory is as much as 90 to 95 per cent.

To Increase Consumption.

There is a great scope for increasing coffee consumption in India as well as Madras. The *per capita* annual consumption of coffee is only 0.24 lb. in terms of raw beans for Madras province and for India 0.07 lb.

At present, the major share of Indian production is exported to the European countries and the prices depend entirely on foreign demand. If a steady demand is created in India itself, the prices will increase, especially as the import of raw coffee from outside India is prohibited.

Intensive propaganda is necessary to bring home to the village the usefulness of coffee as a beverage. The work is rendered easier in districts where prohibition has been introduced.

Among foreign countries, the United States of America and Canada appear suitable markets for exploring the export trade of India. At Bombay, the opening up of "an Indian Coffee House" has greatly stimulated coffee consumption.

Standardisation

The quality of coffee varies generally with the centres of production. Mangalore or Mysore coffee often sells at Rs. 5 to Rs. 6 less per cwt. than Nilgiris coffee. Retailers often sell Mysore or Mangalore coffee as Nilgiris coffee, the latter being considered superior. It will be to the advantage of the consumers to stop such sales.

Coffee may be sold in sealed bags or packages with the district of origin and the grade noted on the package.

Tinning in small quantities of roasted or ground coffee would greatly stimulate sales in non-consuming districts of the Presidency and in Central and Northern India where proper method of roasting is not known. Prohibition of the import of chicory is likely to increase coffee consumption.

Grade specifications in coffee marketing also require improvements. What is styled as 'A' in one curing centre may approximate to 'B' of another. Mixing and adulteration are also freely practised. Some samples of so-called pure coffee containing even 10 per cent. chicory.

Standardisation of coffee grades is therefore very useful and such a step will also serve usefully in direct trade with England, as a basis of proper quotations.

PAINT YOUR CAR,

BUS.

HOUSE

WITH

Broline
THE DOUBLE
PROTECTION PAINT
WITH THE ENAMEL FINISH

AGENT:— **T. R. Rangasawmy Naidu,**
PAINT & GLASS MERCHANT,
BIG BAZAAR STREET, TRICHINOPOLY

Where you will find "Varthaga Oolian."

It will always be found in the following places, including the

Tamil districts of South India:—

Aleppey
Arrah
Allahabad
Akola
Ahmedabad
Aligarh
Bombay
Bangalore
Birmingham
Brisbane
Berlin
Baroda
Benares
Banting
Belfast
Chauk
Calcutta
Colombo
Coconada
Cape Town

Cochin
Delhi
Hyderabad
Hamirpur
Indore
Jaffna
Jullundur
Kulalumpur
Karachi
Kanker
Lahore
London
Liverpool
Madras
Mysore
Melbourne
Mexico
Manchester
Norway
Nagercoil

New York
Nagoya
Newfoundland
Osaka
Penang
Paris
Pondicherry
Poona
Philadelphia
Pudukkottai
Patna
Rotherham
Rangoon
Singapore
Sirsa
Surat
Shencottah
Trivandrum
Tokyo
Yokohama

STATES.

Baroda
Cochin
Gondal
Hyderabad
Indore
Jaipur
Jamkhandi
Kapurthala
Kashmir
Limbd
Mysore
Porbandar
Pudukkottai
Rewa
Sirmoor
Travancore